„Jah, Jsand wõib ruttust müüri ehitada!“ üüdis noormees, ukse pealt tagasi tulles. „Tule, armas eideke! tule asto ukse läwele, Jumala imetego waatama. Tema on meie urtsiko ümber müüri teinud, et kedagi sisse ei pease.“

Ja sel silmapilgul läksid noorelmehel waimo silmad lahti; tema sai usklikuks ja wagaks inimeseks.

Se lugo sündis ükstuhat kahekssasada neljateistkümne aasta Määri kuu wiendamal ööl, kus Jsanda wägi kume müüri waga wana eide urtsiko ümber tegi, et waenlased sisse ei peasnud.

„Wõtta meile müüri teha
Ümberringi, elde Jsand!“
Laulis waga eideke.

Hüwa seeme kannab omal aeal rohket wilja.

Ühes weikes ranna-külas lõune pool Soome maal olid minewal sügisel aasta eest kõik inimesed merekaldal, noored ja wanad; seal nähti nii paljo edasi tagasi jooksmist, et mõni kartusses ise enam ei teadnud, kuho ta läks ehk mis ta tegi. Pilwene taewas oli õhto umbpimedaks teinud; ei mite üht tähte paistnud taewa küllest. Koledast pimedusest ulgus tuul ja keeritas laenesi oone kõrguseni ülesse, mis siis kihisedes ja wahtus kaldal kaljode wasta

löhkesid. Et säherdune ranna rahwal tuttaw tuule ja laenete mässamine inimesi iljal õhtul mere äärc ei meelitanud, waid midagi kogemata õnnetust siin liikumas oli, seda wõis ölpsalt äramõista. Rahwa ädahkimisiest ja kurtusiest wõis teranc tähelepanija nii paljo aro saada, et widewiko aeal üks kaljorüngaste wasto löhkenud laew kibedas ädas olnud, ja kümme ranna meest kahe lodjaga laewarahwale appi läinud. Kui lodjamehed parajalt laewa ligi saanud, kerkis meri äkitselt nii koledast laenetama, et paatid waatajate silmist korraga kadusid. Kas mehed kõik üheskoos merepõhja langenud, wai kas mõni neist laewa kerele saanud: se oli igalmehel teadmata. Tund jõudis tunni järele mööda, õhto läks kotpimedaks, aga merelt ei tulnud mite üht ainokest elawat looma tagasi. Siin nuttis naine meest, seal laps isa, ehk sugulane sugulast; siiski ei olnud wõimalik pimedal õhtul laenetawa merele waatama minna. Kahetsedes, nuttes ja palwes seisid waesed inimesed kaldal, wahtisid üksisilmi öö pimedusse, kas ehk kogemata lootuse märki kuskilt neil silma juhtuks.

Waata! seal tungib üks wana kalamees, Hindrik Mäginik, rahwast läbi, suur kimp tugewaid kõisi temal seljas, ruttab otsekohe kaldale ühe kaljorünkale, mis sügawamale merde ulatab. Siin wiskab tema kue seljast, kõidab pika kõie ühe otsa kaljo künkasse, teise jälle oma keha ümber kinni, ja kargab julgest ja surmast lugo pidamata kohisewa mere laenetesse.